

Arrest

nr. 127 916 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DEPOORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient op 7 februari 2011 een asielaanvraag in. Deze asielprocedure wordt afgesloten met het arrest nr. 82 341 van 31 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende

bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 19 september 2012.

Op 16 september 2012 dient de verzoekster twee aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 4 december 2012, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2014, verklaart de gemachtigde de beide voornoemde aanvragen onontvankelijk. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep is thans hangende en is gekend onder het rolnummer 147 811.

Op 9 april 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in deze een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 18 april 2013.

Op 1 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekster een beroep in bij de Raad. Dit beroep is hangende en gekend onder het rolnummer 147 263.

Op 10 december 2014 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot de afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23 september 2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0 In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Mevrouw heeft, na het betekenden van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij [zij] een aanvraag 9*bis* ingediend op 01.07.2013.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert vier middelen aan tegen de bestreden beslissing. Deze vier middelen worden in het verzoekschrift als volgt geformuleerd:

“2.1. Eerste middel

*Schending artikel 9*bis* – artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 / Schending artikel 74/11 § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 – schending EVRM*

*Vooreerst dient benadrukt dat een beroepsprocedure in het kader van haar 9*ter* aanvraag heden werd ingediend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook een beroep tegen de beslissing tot*

onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heden werd ingediend.

Het is dan ook volledig ten onrechte dat haar reeds een inreisverbod werd betekend, vooraleer de beroepsmogelijkheden waren uitgeput.

Er zijn ernstige humanitaire redenen (gezondheid, familie, gezinsleven, familieleden, EVRM, ...) voorhanden die het betekenen van een inreisverbod niet rechtvaardigden.

Trouwens kan een inreisverbod niet worden betekend indien dit ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming zoals in casu het geval is: zie aanvraag 9ter / medische situatie verzoekster. De DVZ hield geen enkele rekening met de medische situatie van verzoekster.

Ook werd geen rekening gehouden met de elementen zoals aangehaald in het verzoek 9bis (CCE n° 92 527 du 30 11 2012: Een 9bis ingediend voor betekening BGV maar na het nemen van de beslissing BGV. DVZ moest er toch rekening mee houden. Het feit dat 9bis onontvankelijk was verhindert niet dat gezinsleven in aanmerking moet genomen worden gezien door het inreisverbod en discretionaire opheffingsmogelijkheid dit onhoudbaar wordt.).

Zolang er beroepsmogelijkheden waren in het kader van de 9bis en 9ter kon haar geen inreisverbod worden betekend.

Verder dient opgemerkt:

Verzoekster heeft geen enkele binding meer met haar land van herkomst.

Verzoekster en familie hebben een duurzame binding opgebouwd met België en zijn alhier perfect geïntegreerd.

Verzoekster vindt haar psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekster heeft geen enkele binding met haar land van herkomst en vindt alhier haar stabiliteit terug zonder te moeten vrezen voor discriminatie omwille van haar Roma etnische origine.

Het staat vast dat verzoekster bij een terugkeer naar Servië een reëel en ernstig risico loopt op ernstige discriminatie en vernederende behandeling.

Verder dient er ook nog op gewezen dat verzoekster en familie in België een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen.

Verzoekster heeft door hun verblijf in België, haar hecht gezinsleven en sociaal leven in België, en heeft haar affectieve band met Servië compleet verloren.

Zij woont heden bij haar zoon R(...) R(...) te Kortrijk met haar kleinzoon en de familie van haar zoon (stuk 3). Zij vormen één gezin.

Een terugkeer naar Servië zou het sociaal en gezinsleven van verzoeksters ten zeerste verstoren.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer zou ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM schenden.

Tenslotte heeft verzoekster bij een terugkeer naar Servië alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van haar fysieke integriteit.

Willekeurig geweld en discriminatie van Roma vindt nog steeds op grote schaal plaats in Servië.

Ook is verzoekster in medische behandeling in België voor een depressie, angst en PTTS (zie aanvraag 9ter – beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd heden ook aangetekend).

Verzoekster en familie hebben nooit trouwens tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoekster naar Servië is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn.

2.2 Tweede middel

Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. “

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ houdt ten onrechte geen rekening met de medische aanvraag 9ter die lopende is en het feit dat verzoekster haar gezins- en familieleven heeft in België. Ook wordt geen enkele rekening gehouden met het risico op discriminatie en onmenselijke-vernederende behandeling van Roma in Servië.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.3. Derde middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Door de beslissing zou verzoekster weggerukt worden uit haar familie en uit België waar zij medisch, sociaal en psychologisch haar evenwicht vindt.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekster inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekster en familie zou ten eerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Bovendien is een terugkeer totaal onveilig gezien haar Roma etnische afkomst.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.4. Vierde middel

Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeksters gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster en familie.

Verzoekster woont samen met haar zoon en zijn gezin en vormt met hen één familie-gezinsentiteit.

Een terugkeer naar Servië zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij wordt weggerukt uit het milieu waarin zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt in gezinsverband, dat haar gezinsleven abrupt wordt afgebroken en haar familieleven ten zeerste wordt verstoord, dat eds...

Verder wenst verzoekster er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekster en familie gedurende deze jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekster gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekster en familie vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster en familie.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Uit verzoeksters betoog blijkt aldus dat zij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsook van de artikelen 9bis, 9ter en 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekster beroept zich in de aanhef van dit middel tevens op een schending van het "EVRM". In een tweede middel wordt de schending aangebracht van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel beroept de verzoekster zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Tot slot wordt in het vierde middel nogmaals de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De vier middelen blijken onderling verweven te zijn, in die zin dat in het eerste middel ook reeds de motivering (tweede middel) en de proportionaliteit (derde middel) van de bestreden beslissing wordt bekritiseerd en dat de reeds in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verder wordt uitgewerkt in het vierde middel. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen dan ook samen behandeld.

3.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de verzoekster een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekster niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting, met name dat zij na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 23 september 2012 nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven op 1 juli 2013 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Aldus wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, wel degelijk een motivering in rechte en in feite voorzien.

De verzoekster betoogt dat ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel enkel een motivering die is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Uit het hierboven gestelde blijkt evenwel dat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op de individuele situatie van de verzoekster. Het enkele gegeven dat een beslissing mogelijk is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent overigens nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekster betwist geenszins dat zij na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 23 september 2012 nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat zij bovendien op 1 juli 2013 een aanvraag heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dat de verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting staat dan ook in onderhavig beroep niet ter discussie. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het afdoende karakter van de motivering dient bovendien te worden beoordeeld in het licht van de elementen van de zaak alsook in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling(en). Zoals reeds aangegeven, wordt met de bestreden beslissing in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° aan de verzoekster een inreisverbod opgelegd.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster eveneens de schending aanvoert in het kader van het eerste middel, bepaalt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

In het geval dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, dit is concreet wanneer geen gevolg werd gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten hetgeen *in casu* ook het geval is, dient in principe dus verplicht een inreisverbod te worden opgelegd (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872).

De verzoekster toont niet aan dat in de gegeven omstandigheden een ruimere formele motivering zich opdrong teneinde op afdoende wijze het louter opleggen van een inreisverbod te verantwoorden.

De schending van de artikelen 9bis, 9ter, 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat de verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het opleggen van een inreisverbod, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepalen als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De verzoekster betoogt dat haar geen inreisverbod kon worden opgelegd zolang zij bij de Raad nog beroepsprocedures hangende heeft tegen de onderscheiden beslissingen genomen inzake door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekster wijst er op dat zij, op dezelfde dag doch met aparte verzoekschriften, ook beroep heeft ingediend tegen de voornoemde beslissingen.

De Raad wijst er evenwel op dat de door verweerder genomen beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet van resp. 10 december 2013 en 4 december 2012 tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Een lopende beroepstermijn of het instellen van een beroep bij de Raad tegen dergelijke beslissingen werkt niet opschortend. De verzoekster toont niet aan en de Raad ziet niet in op welke grond deze beroepstermijn of de hangende beroepen zouden verhinderen dat het bestuur overgaat tot het afleveren van een inreisverbod op grond van de motivering dat de verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Het weze herhaald dat de vaststelling van de verweerder dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23 september 2012 buiten betwisting staat.

Door zich te beperken tot het louter standpunt dat geen inreisverbod kan worden opgelegd zolang er nog beroep open staat tegen beslissingen inzake de aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, toont de verzoekster geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

Waar de verzoekster aanvoert dat geen inreisverbod kan worden betekend indien dit ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming en waar zij hiertoe verwijst naar haar medische situatie en de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de gemachtigde voorafgaand aan het opleggen van het thans bestreden inreisverbod reeds een beslissing nam inzake de door de verzoekster ingediende medische verblijfsaanvragen van 16 september 2012. Beide aanvragen werden met name bij beslissing van 4 december 2012 onontvankelijk bevonden en uit deze beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in een advies van 3 december 2012 vaststelde dat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. De vaststelling dringt zich dan ook op dat het bestuur voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod reeds een uitspraak deed inzake de gronden van medische aard waarop de verzoekster zich beriep in het kader van haar aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de verweerder er zich voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing van heeft vergewist dat er voor de verzoekster geen risico is in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt verder dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de elementen zoals aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekster nergens verduidelijkt met welke concrete elementen uit deze aanvraag precies bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat deze of gene elementen van aard zijn dat zij de enkele beslissing tot oplegging van een inreisverbod konden beïnvloeden. Met betrekking tot de door de verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Waar de verzoekster verder opmerkt dat een terugkeer naar Servië haar familieleven en haar duurzame bindingen met België – zij zou hier een gans sociaal leven hebben uitgebouwd met Belgen en woont thans samen met haar zoon, kleinzoon en diens familie – ten zeerste verstoort en waar zij stelt dat zij bij een terugkeer naar Servië dient te vrezen voor discriminatie en een ernstige aantasting van haar fysieke integriteit, dient er op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing niet voorziet in enige verplichting voor de verzoekster om terug te keren naar Servië. Thans is enkel het inreisverbod d.d. 10 december 2013 in het geding. Dergelijke beslissing kan overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet weliswaar gepaard gaan met een verwijderingsmaatregel, maar maakt hiervan onmiskenbaar een afzonderlijke en van deze verwijderingsmaatregel volstrekt te onderscheiden administratieve rechtshandeling uit (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Verzoeksters argumentatie omtrent de terugkeer naar Servië kan dan ook enkel betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 september 2012, betekend per aangetekend schrijven van 19 september 2012, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep. Bovendien is het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds definitief en uitvoerbaar vermits niet blijkt dat de verzoekster hiertegen binnen de geldende beroepstermijn bij de Raad een beroep indiende. Verzoeksters kritiek omtrent de terugkeer naar Servië kan dan ook in het kader van het voorliggende beroep niet dienstig worden aangevoerd.

Ook waar de verzoekster meer in het algemeen stelt dat bij de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezins- en familiaal leven in België en met het risico op discriminatie en onmenselijke en vernederende behandeling in Servië, merkt de Raad op dat thans buiten betwisting staat dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het voornoemde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat reeds definitief en uitvoerbaar is. Wanneer de verweerder thans aan de verzoekster een inreisverbod oplegt dan strekt deze bijkomende maatregel er overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet enkel toe de verzoekster, *in casu* voor een periode van drie jaar, de toegang tot het grondgebied en het verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten te ontfagen. Bij dergelijke maatregel op zich, die volstrekt te onderscheiden is van de verwijderingsmaatregel, dient het risico voor de verzoekster in het land van herkomst dan ook niet in ogenschouw te worden genomen.

Voorts wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). *In casu* voert de verzoekster aan dat zij heden samenwoont met haar zoon en diens familie. Zij verwijst naar een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zij slechts eerst op 31 januari 2014 is gaan inwonen bij haar zoon, schoondochter en kleinzoon (zie de bijlage 3 bij het verzoekschrift). Het gezinsleven waarop de verzoekster zich thans beroept, is aldus slechts na het treffen (en overigens ook na de betekening) van de bestreden beslissing tot stand gekomen zodat de verweerder er op dat ogenblik ook geen rekening mee kon noch diende te houden.

Bovendien toont de verzoekster niet aan dat zij op het ogenblik van de thans bestreden beslissing enig gezins- of familieleven had in België dat van die aard is dat zij de strekking van de thans bestreden beslissing zou kunnen beïnvloeden. Er wordt herhaald dat het buiten betwisting staat dat de verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, hetgeen aldus in de regel voor de verweerder een verplichting genereert om een inreisverbod af te leveren. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de verzoekster geen concreet betoog voert omtrent de duur van het aan haar opgelegde inreisverbod en dat zij zich enkel richt tegen het loutere gegeven dat aan haar een inreisverbod wordt afgegeven.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de verweerder op grond van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de thans bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat de verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, stel de Raad vast dat de verzoekster wederom van de verkeerde veronderstelling uitgaat dat de thans bestreden beslissing aan haar de terugkeer naar haar land van herkomst zou opleggen. De verzoekster baseert haar hele betoog ter ondersteuning van deze aangevoerde schending immers op een terugkeer en de onherstelbare gevolgen van deze terugkeer, die niet in verhouding zouden staan met het eventuele voordeel voor de Belgische staat.

Nu enkel een inreisverbod in het geding is, dat op zich van de verwijderingsmaatregel dient te worden onderscheiden, dient te worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekster niet dienstig tegen de thans bestreden beslissing kan worden aangevoerd.

3.2.5. De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In de aanhef van haar eerste middel beroept de verzoekster zich tevens op een “*schending EVRM*”. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar het EVRM zonder de concrete bepaling van dit verdrag te duiden en toe te lichten op welke wijze deze bepaling zich zou verzetten tegen de oplegging van het aangevochten inreisverbod, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekster stelt samen te wonen met haar zoon. Bij het verzoekschrift voegt zij een attest van gezinssamenstelling d.d. 18 februari 2014, waaruit blijkt dat zij eerst op 31 januari 2014 is gaan inwonen bij haar zoon en diens familie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster voorheen met haar zoon samenwoonde. Nu de Raad zich bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21), dringt de vaststelling zich op dat de verzoekster met haar betoog niet het bestaan van enig gezinsleven aantoonde op het ogenblik van het thans bestreden inreisverbod. .

Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM (Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 februari 2009, nr. 27319/07, par. 45; A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 12 januari 2010, nr. 47486/06, par. 32; beide: www.echr.coe.int) kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "*further elements of dependency involving more than the normal emotional ties*" (vrije vertaling: "*bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden*") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Zij brengt in dit verband in het verzoekschrift echter geen dergelijke elementen aan. In haar aanvraag van 1 juli 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelde zij in tegendeel na de scheiding met haar echtgenoot te zijn gaan inwonen bij O(...) S(...) – geen familielid doch gelet op een eerder ingediende aanvraag een buur van de verzoekster – die op de hoogte is van haar moeilijke situatie en die aanvaardt haar te helpen. Andere eventuele elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar zoon blijken noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier.

De verzoekster toont aldus niet aan dat zij met haar meerderjarige zoon en diens gezin een dermate nauwe band heeft derwijze dat zij een familieleven heeft in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bij gebrek aan een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8 kan op dit punt dan ook niet worden besloten tot een schending van dit artikel.

Waar de verzoekster in de uiteenzetting van haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM stelt dat de beslissing "*met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied*" een inmenging op haar privéleven uitmaakt nu zij wordt gescheiden van haar sociale en affectieve entourage, kan er nogmaals worden gewezen op het feit de bestreden beslissing op zich niet tot doel of gevolg heeft dat de verzoekster dient terug te keren naar Servië. De argumentatie van de verzoekster is dan ook niet relevant.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werden toegelaten of tot enig verblijf werd gemachtigd, blijkt overigens niet dat wanneer het privéleven dat de verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.6. Artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft verder betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van ingediende asielaanvragen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de vier middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE